ואף ע"ג דמוספין קדישי אמו שבת למוספין

אהנאי או לתמידין לא אהנאי ת"ש ¢מוספי

שבת קודמין למוספי ראש חודש אמו ראש

חודש למוספין דידיה אהני למוספי שבת לא

אהני תא שמע מוספי ראש חודש קודמין

למוספי ראש השנה אע"ג דראש השנה

קרשה בו אמו ראש השנה למוספי דידיה אהני

למוספי ראש חודש לא אהני ת"ש ד"א יּברכת

היין אתדירה וברכת היום אינה תדירה ותדיר

ושאינו תדיר תדיר קוְדם יאע״ג דברכת היוְם

קרישה אמו שבת לברכת היום אהנאי לברכת היין לא אהנאי תא שמע

סראמר רבי יוחנן הלכה ימתפלל אדם של מנחה ואח"כ של מוספין אמו

שבת לתפלת מוספין אהנאי לתפלת מנחה לא אהנאי ת"ש שלמים של

אמש חטאת ואשם של יום יו שלמים של אמש קודמין הא אידי ואידי דיום

חמאת ואשם קדמי ואע"ג דשלמים תדירי אמר רבא מצוי קאמרת תדיר

קמיבעיא לן מצוי לא קמיבעיא לן אמר ליה רב הונא בר יהודה לרבא אמו

מצוי לאו תדירה והתניא סאוציא את הפסח שאינו תדיר ולא אוציא את המילה

שהיא תדירה מאי תדירה תדירה במצות ואיבעית אימא מילה לגבי פסח כי

תדיר דמיא איבעיא להו תדיר ושאינו תדיר וקדים ושחם לשאינו תדיר מאי מי

אמריגן כיְון דְשחמיה ימקריב ליה או דלמא יהיב לאחר דממרם בדמו עד

דמקרוב ליה לתדיר והדר מקריב לשאינו תדיר אמר רב הונא וו מסורא ת"ש

שלמים של אמש חמאת ואשם של זי יום של אמש קודם לשל יום הא דיום

דומיא דאמש וה"ד דקדים שחמיה לשלמים חמאת ואשם קדמי דלמא שלמים

דאמש וחטאת ואשם דיום היכי משכחת לה דשחטינהו לתרוייהו ₪ אבל לא

שחמינהו לתרוייהו תיבעי לך ת"ש ד"א יברכת היין תדירה וברכת היום אינה תדירה ותדיר ושאינו תדיר תדיר קודם הִ"ִנ יש דכיוָן דאתיין כמאן דשחימי

תרוייהו דמי ת"ש "דא"ר יוחנן הלכה מתפלל אדם של מנחה ואח"כ של מוספין

ZX.

בג א מיי פכ"ט מהל׳ שבת רעא סעיף י: רעא סעיף י: בד ב מיי פ"ג מהלי מפלה הלי"א טוש"ע א"ח סימן

רפו סעיף ד: בה ג מוי פ"ע מהלי ממידין ומוספין הלכה ג: בו דה מיי פ"א מהלי קרבן פסח הלכה ד:

בז ו מיי׳ פט"ו מהל׳ מעה"ק : סלכה

כפרה הלכה ב והלכה ו בשר ח מייי פי"ב מה מעה"ק הלכה ט: ל ט מיי׳ שם פט"ז הלכה יד ופי"ד שם הלכה א:

תורה אור השלם

וְהָיָה לְּכֶם לְמִשְׁמֶּרֶת עַד אַרְבָּעָה עָשֶׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַּזֶּה וְשְׁחֲטוֹּ אתוֹ כֹּל קְהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בִּין הַעַרְבָּיִם:

2. וידבר יהוה אל אהרו ואני וְיִבְּר יְתְּחֹ אֶל אַבְּרוֹ וְאַנִי הָבְּה נְתַתִּי לְךְ אֶת מִשְׁמֶרַת הְרוּמֹתְי לְכָל קְדְשׁי בְּנֵי יִשְׂרָאַל לְךְ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֵיךְ לְחָק עוֹלְם: במדבר יח, ח

מוסף רש"י

לפניו ב' תפלות, אחת של מנחה ואחת כ משפחת, אחו של החוד התפלל עד זמן המנחה, מתפלל של מנחה, אע"ג דומן המוספין קודם, כיון דשהי עד זמן חבירתה קודם, כיון דשהי עד זמן חבירתה משהינן לה (לעיל יב.): מתפלל של מנחה מאחר שהגיע זמנה כדי להחדימה בתחלת זמנה שלא יחרא פושע גם עליה: ואחר כך של מוספין. הואיל ואיתר וזמנה אינה עובר דהא אמרי רבון ושל מוספים כל היום (ברכות כח.) ויהא ממרם כל היום (ברבות כח.) ירהא ממרם ברמו. שלא יקרוש כדי שיהא לאוי לוזיקה (פטחים שא.) אמר קרא למשחח. במתנות כהונה כתיב בויקח קרח, לך נתחים למשחה, כל מתנות שנתתי לך בכהונתך, נתחי מתנות שנתתי לך בכהונתך, נתחי לך לגדולה, כדמתרגמינן לרבותה ליו קלב:). ללמד שיהו אוכליו אותן דרך אכילת מלכים המשוח וד:) מתנדבין שמן. נפני עלמו (לעיל עו:). וקומלו ומקטיל הקומן ושיליו נאכלין (מנחות שם):

ליקוטים

וכבולן כהנים רשאין לשנות באבילתן, מ"מ. פיי דעיקר מצותן צלי מדקרי לשאר שינוי. אמר קרא למשחה לגדולה. כדמתרגמיי לובו כדרך קרא /נוכ.... כדמתרגמי׳ לרבו כדרך שהמלכים אוכלין, וזהו צלי. והכי אמרינן בחולין בפ׳ הזרוע אלא בחרדל, מאי טעמא אמר קרא למשחה לגדולה כדרך . שהמלכים אוכלין (פסקי רי״ד)

שימה מקובצת

הא אידי ואידי דיום חמאת ואשם שכיחא טפי שבאה בנדר ובנדבה. וי"ל דכיון דאין נאכלות לבעלים אין רגילין רש"י ד"ה מנחת כהנים כו' לפי ששמנה מרובה ג' לוגין לעשרון כו'. וז"ל הר"פ ז"ל מנחת כהן משיח שהיתה באה שלשה לוגין לעשרון. אע"ג דמנחת נסכים נמי באה שלשה

באים חובה לה והתמידין באין אף בחול: ל**ממידין לא אהנאי.** טעם מאי קס"ד מאחר דכבר שני אטו שבת למוספין אהני כיון דהאידנא קריבין אם כן יין שם שבת עליהם: מוספי ר"ח לתמידין לא אהנאי ⁶ ולריך לדקדק בפרק התכלת (מנסות דף מט.) מקודשין משל שבת ⁶⁰ דאיקרי מועד ייו: ד"א כו'. בפסחים תנינן

ומהודש ולא פשיט מיניה בו מידי דלא מייתי הכא ראיות דהתם והנהו דהכא לא מייתי התם:

דשחמינן לו לתרוייהו. תימה אם כן ליתני שלמים

ושחט לו קודם לחטאת ואשם והכל ביום אחד שלמים קדימי לזרוק ואמאי נקט של אמש וי"ל דשל אמש נתי שמא הוי כעין של אמש והכל ביום אחד כדאמר בפ' התערובות (לעיל עה.) מאי חיין כעין חיין. ברו"ך:

ואף על גב דמוספין קדישי. מוספין 🖦 שם שבת עליהן שהם 🥂 שמע מוספי שבת קודמין כו'. בכל הני תא שמע לריך

לה דקאמרי ב״ה מברך על היין ואח"כ מברך על היום שהיין גורם לקידוש שתחמר דבר חחר כו': הכי גרסינן דאע"ג יש דברכת היום קדישה. ששם שבת עליה שחובה לשבת היא באה דאילו ברכת היין אף בחול היא: הלכה מתפלל של מנחה. במסכת ברכות [דף כח.] היו לפניו שתי תפלות של מוספין ושל מנחה ופליגי רבי יהודה ורבנן וקא"ר יוחנן הלכה כדברי האומר מתפלל של מנחה ואחר כך מתפלל כו': שלמים של אמש. הא פרישית לה לעיל (גבי) במתני': מדירי. שהן מלויין מתוך שבאין בנדר ובנדבה: מלוי קחמרת. שחין תדירותו חובה אלא שהוא מלוי תמיד יותר מחבירו: הכי גרס׳ מלוי בו לאו תדיר הוא. בתמיה: אוליא אם הפסח שאינו סדיר. בת"כ שנויה גבי חטאת דהתני והרי פסח ומילה ענושין כאו כרת יכול יביא על שגגתן חטאת ת"ל אשר לא תעשנה ילאו פסח ומילה שהן מנות עשה אוניא את הפסח שחינו תדיר ולא אוליא את המילה שהיא תדירה ת"ל אשר לא תעשנה. אלמא מלוי תדיר הוא: סדירה במלות. סדורה במלות י שנכרתו עליה שלש עשרה בריתות ולוויין: כי תדיר דמית. שמלויה היא הרבה מפסח אבל מלוי דשלמים לגבי מלוי דחטאת לאו כתדירה דמי: בבן הא דיום דומיה דחמש והיכי דמי כגוו וקדים שחטינהו לשלמים ברישה אמרי׳ שחיטת חטאת ואשם קדמה לזריקת שלמים אלמא מקודש ושאינו המהודש וה"ה לחדיר ושחינו חדיר:

. ה"ג כיון דמטי זמן תפלת מנחה כמאן דשחיטי תרוייהו דמי אמר ליה רב אחא בריה דרב אשי לרבינא יישחשו ון קודם חצות פסול מפני שנאמר בו דשחטו שלמים ברישה כו'. וקה ק"ד יבין הערבים קודם הלתמיד כשר ויהא או ממרם בדמו עד יבו שיזרוק הדם הכא ה"ק שלמים שהביאן מאמש ושחטן היום וחטאת ואשם של יום עומדין במאי עסקינן כגון דקדים שחטיה לתמיד ברישא יו אמר ליה רב אחא סבא לישחט שלמים של אמש קודמין ליזרק לרב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני עד שיזרק הדם (תמיד) ולא קתני עד שישחוט ויזרק דִם ש"מ: ובכולן כהנים רִשאין כו': ַמאי טעמא אמר קרא דאי בשניהם עומדין לישחט לא אמר דקדמו שלמים וטעמא דבאו ילמשחה "לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: בותני' אמר רבי שמעון אם ² מאמש הא אידי ואידי דהיום מקודש וקדים שחטיה לשחינו מקודש יהא אחד ממרס בדמו בו ויזרוק את

ל) [לעיל פט.], ל) ברכות נא: פסחים קיד. ירושי ברכות פ״ח ה״א, פסחים פ״י ה״ב, ג) עי ירושי יומא פ״ז ה״ב, ד) לעיל יב. ברכות כח. וע"ש כז. ירוש" ברכות פ״ד ה״א, ל) ת״כ ויקרא חובה פרש׳ א ה״ו, עי׳ ירוש׳ פסחים פ״ג ה״ו, ו) פסחים קל, ירוש׳ פסחים פ״ה ה״א, נעל כח. סוטה טו. חולין . קלכ: ירוש׳ תרומות פ״ה ה״א, בכורים פ"ב ה"א. ק) ולעיל עז.] מנחות קד:, ע) שבועות י., י) שבת קלב., כ) עי נפנים מחירות.

שינויי נוסחאות

א] ל"ל אהני. וכן בכל המשך הסוגיא. וברש"י ותוס' (*ש"ח): ב] נ"ח קדישא. וכן להלן (כ"צ): ג] מוספין ואף על גב דתפילת גן מוספין ואף על גב דתפילת מוספין קדישא אטו כו' (*ש"מ): דן ל"ל היום (ש"מ). וכן לקמן: ה] תדיר הוא והתניא (כתה"): ון ל"ל חנינא (*ש"מ): (כתה־י): ון ל"ל חנינא (*ש־m:)

ז) של היום שלמים של אמש
קודם כל"ל (תיכות לשל יום
כמחק (ש־m: ה] לתרוייהו
ודיום דומיא דאמש נמי
דשחטינהו לתרוייהו אבל וכר: דשחסיבהו לתרויהה אבל זכר:
(20"ל, (ש"מ, וכעי"ז בכ"צ):

מ] ככמס"י התם נמי כיון.

ונשמכ"י כמקוס דאתיין ליתל

דאתי יון. וכ"ה בקלת כת"י ועי

דאתי יון. וכ"ה בקלת כת"י ועי

"ל"ב": "א] כמס"י ויהא אחר ממרס: יב] עד שיזרק דם התמיד כל״ל. וכן להלן נסמון (ש״מ): יג] מינת ברישא נמחק (הג׳ הגר״א. וכ״ה בכי״צ ובד״ו רפ"ט וש"ח): יד] אין אתה צריך ("ש"ח): שו] כמסניות הגיר' ("ש"ח): שו] ל"ל שהמוספין נתון: שו] ל"ל מון. בון ליל שומוספין (*ש"ח): יז! א"כ אף הם שם שבת עליהם (צ"ק): יח! מועד ויש בהן שעיר חטאת שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו (*שמכ"י): ים ל"ל אע"ג (ש"מ): (ישחכיי). ישן לייל אע"ג (ש"ח). ב] ל״ל אטו מצוי (צ״ק): באן ל״ל עונשן (ש״ח): כבן בס״ל כלן מה״ד שלמים של אמש קודמים. באכילה: הא דיום קריבו באס היכי דמי כגון דומיא דאמש והיכי דמי כגון דקדים ושחטינהו לשלמים אלמא מקודש ושאינו מקודש אלמא מקודש ושאינו מקודש וקדים שחטיה לשאינו מקודש יהא אחר ממרס בדמו וישחוט ויזרוק את המקודש וה"ה לתדיר ושאינו תדיר: דילמא לא גרסינן. וה"ג שלמים של אמש וחטאת דיום ה״ד דשחטי׳ לתרוייהו אבל לא שחטינהו לתרוייהו תיבעי לך. ואשם דיום דקתני ע"כ היכי משכחת לה דשחטינהו לתרוייהו דהא לענין אכילה איירי וכי תידוק מינה לענין איירי וכי תידוק מינה לענין הקרבה נמי הא דיום דומיא דאמש וה"ד כגון דשחטיה לשלמים ברישא חטאת ואשם קדמי בדשחטינהו לתרוייהו . נידוק לה שחזר ושחט את הידוק לה שחזר ושחט את החטאת קודם שבא לימלך ואח"כ בא לימלך על הזריקה דהתם אמרינן ליה דחטאת קדמה דכיון דסוף סוף צריך קינור וכיון יטוף טוף פרף למרס אחד מן הדמים קדשי קדשים קדמי: אבל לא שחטיה מתוקן קצת עפ״י כתה״י ועפ״י כי״ב יבי"ג). ועי' לעיל כ׳ ע"ב בש"נ וכריב), ועלי לעול ל' ע"ד כש"ה בש"ה בש"ה מ"ל כל כג] בדמו וישחוט (פתה"ח: כד] ל"ל דוק (ש"ח"). כד] ל"ל דוק רמי ע"ד לקרים ושחטיה לשאינו כו' כל"ל ("ש"ח: כד] אלמא היכא דקרים בן אלמא היכא דקרים

בון אלאה היצה דיקיים נשחטיה למאחר ברישה ובא לימלך אמריי כל"ל ("ש"מ): בחן ל"ל או רקיקין ("ש"מ): במן מותר רקיקין מנחת כהגים מנחת כהגים ליגין לעשרון מיהו המס הימה נכללת כשיסה, אגל זו שהימה נאפם כמי בולה כליל השמן שצף על גבה ונותר שאינו נבלע בה שורפין אותו בפני עצמו: ומותר מנחת כהן משיח. לפי ששמנה וכרי ל"ל, וכ"ה כפי הרע"ב (מיה): לן ל"ל לעצמו (ש"מ). וכרע"ב בפני עצמו: לאן כד"ז או הנקטר לדכרי לפי וק"ל (מיה): לבן נלל"ל נמ (באה"מ): לנ] ל"ל דשחטינהו (צ"ק, דיו בי ובי): לדן נלל"ל ושחטן (באה"מ):

ראית שמן שהוא מתחלק בעזרה אין דו צריך לשאול מהו אלא מותר רקיקי ימנחות ישראל יולוג שמן של מצורע אם ראית שמן שהוא ניתן 🗝 על גבי האישים אין דו צריך לשאול מהו אלא מותר "רקיקי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין מתנדבין שמן רבי מרפון אומר מתנדבין שמן:

דלמא שלמים של אמש והטאת של יום. דאשמעינן של אמש קדמו: היכי דמי דשהטינהו לתרוייהו. אע"ג דשחטיה לחטאת אחר השלמים ושניהן עומדין ליזרק אשמעינן דשלמים של אמש קדמו ודכותיה דייקא ברן מיניה הא אידי ואידי דיום ושחט שלמים ואחר כך חטאת ובא לימלך על הזריקה אמרי׳ ליה חטאת קדמה: **אבל לא שחטיה**. לחטאת בתר שלמים ובא לימלך על השחיטה תיבעי לך אי מזלולינן בשלמים למרס בדמן ולהקדים שחיטת חטאת ווריקתה וכי מיבעיא לן בתדיר ושאינו תדיר הך בהו מיבעיא לן ששחט את שאינו תדיר והתדיר קיים: ברלם היין סדירה כו' סדיר קודם. ואע"ג דשאינו תדיר קדם ובא שכבר קדש היום ועדיין יין לא בא ודומיא בו קדים שחטיה לשאינו תדיר ברישא: ומשני ה"ג כיון דאסא. השתא יין קמן ומזומן לברכה כמאן דשחיטי תרוייהו לגבי קדשים [דמי] ולא תפשוט מינה לבעיין: ואח"ל מספלל של מוספין. ואף על גב דומן מוספין אתא ברישא: שחטו קודם חלום. בפסח קאי: קודם לסמיד. של בין הערבים כשר ואע"פ שלכתחילה מלוה לאחרו כדתניא לעיל (דף יב.) יאוחר דבר שנאמר בו בערב ובין הערבים לדבר שלא נאמר בו אלא בין הערבים בלבד: ויהא אחד ממרם בדמו. אלמא 🗈 דקדים ושחטיה למאוחר אמרי׳ ליה לשהות את הזריקה ולשחוט את הראוי ליקדם ולזרקו: כגון דקדים שחטיה לסמיד. קודם שבא לימלך ולא נמלך אלא על הזריקה: למשחה. לך נתתים. למשחה מתרגמינן לרבו והיינו לגדולה: בותגר' שהוא מחחלק. לאכילת כהנים: מוחר רקיקי מנחם ישראל. מנחת מאפה שבא חלות ורקיקין כחן חלות בוללן רקיקין מושחן ואמר רבי שמעון במנחות (דף עה.) מושחן כמין כ"י ושאר השמן נאכל לכהנים: בש מנחת להנים. כולה כליל. ומותר מנחת כהן משיח לפי ששמנה מרובה שלשה לוגין לעשרון ומתוך שהיא אפויה תחילה אין שמנה נבלע בפיתיה ולריך להקטיר המותר בעלמו 1: שאין מתנדבין שמן. לפיכך לא יעלה על דעתך שיהא שמן המתחלק מן 🖎 הנקטר נדבה: גמ'